

Emlékönyvbe.
1849.

Setét eszmét borítja's eszemet,
Szívemben istenbaromlás lakik.
Ohajtásom: vedessen ki a' világ,
És az emberről a' legvégű fajig!
Mi a' világ nekem, ha nincs hátsám.
Elkárhozott kebellet haszatalan
Kialtózom be a' nagy végtelens.
Micsit én éltam, az már duhárvan.
Miy férfiról, nem es hölgy, mit kívánok
Emléklapodba? adj inkább nekem
Hitet, sejtelmét, egy remény sugárt
Hogy el nem veszt, hogy él még nemzeten!

Koldus

Koldului jarnok illi remény - i hitere,
Megvennem azt velom - is vesemem
Műközzel, tan Meghallgassatok.
Az még segíhet illi vea emberen.
Vörösmarty.

Eredeti Kézirat.